

Voalul oglinzii

Arfy

zăvorul intrării era închis
de Archaeidae prin urzeala lor de mătase argintie,
dincolo de prag, parcă după-un veac aproape întreg,
mă aștepta oglinda cu rama vopsită scorjit-albastru...
privesc îndelung la brazdele adânci croite în frunte
răsfirate până peste umerii aplecați
ce nu mai pot duce greutatea carelor cu făină
ce-mi acoperă creștetul și ochii lăcrimați
de întunericul luminii!
cine oare mi-o schimbat oglinda?

mi-am întâlnit apoi viii, împrăștiați
printre morții cumiți din morminte,
le-am presărat petale cu lacrimi de ceară
pe amintirile sufletelor venite la clacă.